

[Bo Kristensen]

den at løse forskellige forhold i vort samfund på. Det har jo været gængs tone, at hvis man har kunnet finde noget i Sverige, har man lavet en ordning, som har lagt et større omkostningsniveau på vort samfund, højere skatter, større skattetryk, og dermed har man været med til at trykke vort samfund længere og længere ned i knæ. Dermed er man kommet i den situation, at hvis den politik fortsætter, får vi ikke lejlighed til at få et samfund, der kommer op at stå på fødderne igen. Vi skal altså bidrage til på dette felt, at overenskomstparterne ligesom ved sidste overenskomst ser problemerne i landets samlede økonomiske situation og deri også i de overenskomster, der indgås. Dermed får man for mig at se langt bedre vilkår for et samfund, der kan fungere på længere sigt.

Af andre elementer vedrørende selve arbejdstiden kan jeg ikke lade være med at komme ind på det familiepolitiske, hvor vi jo har oplevet i 1960'erne, at flere og flere familier bevidst planlægger efter, at den ene har mange arbejdstimer på ugebasis og den anden har færre. Det er altså en bevidst familiepolitik, hvor man selv styrer fleksibelt, hvordan familiens samlede arbejdstid skal være, og jeg finder det særdeles positivt, at man på den måde er med til at skaffe en større fleksibilitet på arbejdsmarkedet og dermed også vælge den måde, man ønsker at lægge sine familierammer på.

En binding med en kortere arbejdstid vil bidrage til, at man får et produktionsapparat med en større effektivitet, dvs. toholdsdrift, og det vil bevirke et langt mere stressende miljø omkring familiepolitikken og den måde, vi løser vores samfundsproblemer på. Det finder jeg særdeles farligt.

Jeg tror også, at hvis man begynder at gå de svar igennem, som arbejdsministeren har fået, så er der fra alle parter gjort opmærksom på, at dette er overenskomststof. Både fra LO, FTF, Dansk Arbejdsgiverforening og Akademikernes Centralorganisation får vi jo det signal, at dette er overenskomststof, og at man jo gerne i en overenskomst vil sikre, at reallønnen holder for de grupper, som skal indgå i en sådan situation.

Dermed kommer vi jo til nøgleforholdet omkring arbejdstiden, nemlig omkostningerne, for vi kan ikke leve med, at arbejdsmarkedets parter her giver ikke bare sig selv en større omkostning, men også det offentlige,

for ét sted skal regningen jo betales. Det er jo det område, som vi i folketinget er ansvarlige for, den økonomiske politik, finanspolitikken, hvoraf lønningerne til de ansatte i det offentlige skal komme. Så dér har vi altså et stort element, og som det ligger, vil selv én times reduktion hvert år de næste 5 år bevirke, at der i det offentlige skal ansættes et sted mellem 50.000 og 60.000 flere. Det vil sige, at der skal skabes ikke bare en lønramme til de offentligt ansatte, der kommer til, men der skal også skabes faciliteter, således at de mennesker kan fungere med et seriøst job, medmindre det bare drejer sig om at putte de mennesker ned i en kommodeskuffe i den offentlige sektor. Det tror jeg altså ikke på. Det, det må dreje sig om, er, at vi i overenskomsterne på en meget mere positiv måde får skabt nogle aftaler mellem parterne, som kan bære disse ting igennem.

Det er meget vigtigt her at fastslå, synes jeg, at den levestandard, som det er lykkedes os at opnå, har flere elementer, som ikke sådan kan stå alene, men som har en sammenhæng for det enkelte individ i vores samfund. Denne højere levestandard, som opnås, bygger jo på, at det er lykkedes at gennemføre en højere uddannelse for den enkelte og at forbedre økonomien for den enkelte og også at opnå en højere realløn. Dermed kommer spørgsmålet om arbejdstid ind i det problem: hvad er det, den enkelte i sin levestandard ønsker at lægge vægt på?

Må jeg sige, at denne redegørelse beviser, at vi ikke her i folketinget med magt kan slå os ind på overenskomstparternes område, og når derfor hr. Svend Auken nævner, at nu går man med syvmileskridt tilbage, og han oven i købet giver karakteren 03, må det jo vidne om, at selv hans periode som arbejdsminister ikke er slået særlig godt igennem, for dette er i virkeligheden overenskomststof, og det er arbejdsmarkedets parter, som skal klare det. Vi i folketinget er ikke i stand til at lovgive på en måde, som vil være fair over for parterne på arbejdsmarkedet.

Vi kan selvfølgelig give nogle intentioner, men det ville være syvmileskridt tilbage, hvis vi gav direktiver. Det er ikke den måde, vi skal løse opgaverne på i vort samfund. Lad nu de enkelte grupper i vores samfund finde ud af, hvordan de har det i deres branche med arbejdstiden, således at de også får en arbejdsdag, som er fornuftig, og som har et